

Holocaust 70

(folytatás az első oldalról)

Miként és kikre emlékezzünk?

Lehet-e szelektálni, vagy tartjuk magunkat az erkölcsi rendhez, amelynek az értelmében és alapján valóban méltó emlékezés lesz a 70. évfordulón, az emlékezés évében?

Az elsők, akikre emlékeznünk kell, azok áldozatok. Hiszen ők ártatlanul és minden bűn nélkül váltak a tűz martalékvá. A tűz, azaz a pusztító láng, amely által a téves megnevezés ellenére senki nem tisztult meg, amely által csak a veszteség és kín lett osztályrésze mindenkinek, aki akkor és ott szenvedett, vagy aki akkor és ott emberhez méltón próbált viselkedni, tenni a lehetetlent, menteni az üldözöttet, akár magyar, akár keresztény, akár zsidó, akár cigány, vagy akármilyen más náció tagja, de Isten teremtménye volt.

Neveket is mondanunk kell, hiszen ők a garancia arra, hogy a nemzet nem akarta, és nem felelős azért, ami akkor történt. Az egyes ember, a nemzetközileg kötelező irányvonal, az akkori Unió (csak másképpen hívták!) maihoz hasonló elmebeteg döntései és döntéshozói a felelősök. Amerika elsüllyesztette a zsidókat szállító hajót, mert neki nem kellett a zsidó menekültek... másutt torpedó végzett a főként zsidó menekülőkkel, sok ezer ember halálát okozva. A magyarok nagyobbik hányada pedig? Mentette, akit lehetett, összefogva az egyházakkal, az állami szervezetekkel, Wallenberggel, Angelo Rota nunciussal. Mentették az üldözöttet a hivatalos összeköttetések alapján, mint Zadravecz István ferences püspök, aki a nyilasoktól hozott élelmet a Magyar Szentföldön bújatottaknak, s eljárt a minisztériumokban az üldözöttek érdekében. Mentették az üldözöttet tiltakozással, mint Márton

Áron erdélyi püspök, akit ezért a korabeli magyar vezetési csaknem kitiltott Észak-Erdélyből. Bújatták a zsidó gyermekeket sok papnövendék, cserkészvezető, mint Kölley György a Központi Szemináriumban, vagy mint Kálló Ferenc esperes egy-egy kórházban... s Kállót agyonlőtték emiatt a nyilasok.

Serédi Jusztinián esztergomi érsek belehalt az embermentésbe, hiszen inzulinadagját adta oda a rászorulóknak, neki nem maradt elegendő... belehalt. A városmajori plébánián és más plébániákon írták a keresztleveleket, hogy menekítsék a zsidókat. E nevek viselőihez persze százazrek csatlakoztak, és mentettek mindenkiket, akinek arra szüksége volt. Mind-szenty saját egyházmegyéjében és a Dunántúl más püspökeivel együtt tiltakozott az embertelenség ellen, s elrendelte az üldözöttek mentését. A nyilasok letartóztatták, és börtönbe vetették, akárcsak később a világ söpredékének legalja, azaz a magyar kommunisták. Oldalakon keresztül lehetne sorolni azokat, akik mentették a zsidókat és más üldözötteket. S ha emlékezzünk, akkor elfogultság nélkül kell emlékeznünk. Egy országra egy ország állampolgárainak közösségére kell emlékeznünk. Egy kor tragédiájára kell emlékeznünk közösen, kart-karba öltve, együtt zokogva és együtt állítva meg a mai gyilkosságokat az emlékezéssel. Mert ma is van „holocaust”. Ma is tömegével halnak meg emberek, gyermekek a másik ember, embercsoport aljasságai és kapzsisága miatt...

Az emlékezésnek csak akkor van erkölcsi ereje, ha ma, a régi emlékek konzekvenciája és az akkori áldozatok előtti tisztelet alapján ma nem engedjük a gyilkolást... ha nem támogatjuk megrendelésre és hivatalosan a szír lázadókat, akik keresztényeket ölnek, templomokat rombolnak Allah és a nemzetközi liberalizmus nevében.

Ha szemlesütve ugyan, de illetlenségnek tartjuk, ha a Közel-Keleti gyermekgyilkosságokról beszélünk, ha álságosan ítélnünk meg hazai sorozatgyilkosságokat és nem nevezzük meg az elkövetőt valami-

lyen háborodott liberális igazságosságot – emberi jogot – követve...

Emlékezni csak tiszta lélekkel, bűnbánattal, megbocsájtással és a jók elismerésével lehet. Igen! Elítél-ni is kell persze azokat, akik elősegítették, hogy egy-egy korban – és ma is – ártatlan embereket, gyermekeket, öregeket, keresztényeket, zsidókat és iszlám hitűeket öltek és ölnek halomra... Viszont elvonatkoztatni a jelent a múlttól nem lehet.

Mi tehát egy megemlékezés lényege és alapja?

Az, hogy azt emlékezés az emlékhely közös hely legyen, hogy a társadalom közösen emlékezhessen, hogy senki ne sajátíthassa ki a fájdalmat, amely egy nemzetet és a vele együtt élőket sújtott, s hogy a béke, az összetartás és az összetartozás jellemezze e kérdésben a társadalmat. S még egy fontos dolog – a legfontosabb, hogy – senki ne élhessen vissza ősei emlékével, ne használhassa fegyvernek vagy banki befektetésnek saját felmenői szenvedéseit, halálát, hamvait.

2014-ben Magyarország gyász évében Magyarország 70 éve történt gyászára emlékezzünk. Tiszta lélekkel és felnőttként. Nem tartva igényt a köszönetre. Azt tették eleink, amit az emberségük diktált, ami keresztényi kötelességük volt. S visszautasítjuk azonban joggal, hogy örült és gyilkos elmék aljas tetteit a magyarságra és a vele együtt élőkre kenjék. Visszautasítjuk, hogy minket, gyermekeinket, és a még meg sem született utódainkat vádoljanak olyasmivel, amit nem követtünk el, nem követtek el. Legyen végre béke és áldás Magyarországon. Hiszen mi méltósággal emlékezzünk, és békét szeretnénk. Kölcsönös tisztelet és emlékezés alapján... de, nem csak az ötmilliárdos pályaudvaron, hanem a Kárpát-medence minden szegletében – Németújvártól – Sepsiszentgyörgyig...

Volt egy király

A múlt század '60-as éveiben tűnt fel egy olyan beat zenekar Magyarországon, amely megmozgatta az állóvizet. Eleinte csak néhány félreérthető szó, aztán mondatrészek, majd mondatok, amelyekből kiérthető volt, hogy nem a rendszerkedvelők közül válogatták ki a tagokat. Különösen a szövegíró és a zeneszerzőt.

ILLÉS.

Voltak még más zenekarok is, azok is jók voltak, de olyan, mint az *Illés* egy sem volt. Ezeknek olyan szövegeik voltak, amelyekből Kádár és Aczél elvtársaknak és pitiáner kengyelfutóiknak kinyílt a bicska a zsebükben.

Annak a rétegnek, akik torkig voltak kommunizmussal, ez a zenekar jelentette a felüdülést. Egyre többen jártak a koncertjeikre, és voltak összeütközések is a hatóság embereivel.

Erdős, a mindenható Hungaroton vezetője egyszer azt mondta nekik:

Akkor volnék én ügyes ember a felsőbb vezetés előtt, ha egyetlen lemez sem adnék ki az Illéstől, de ez az, ami eladható, és kell a pénz.

Én a *Néha furcsa hangulatban* című dalukat hallottam először. Aztán később jött a *Ne gondold*, a *Sárga rózsá*, *Kárpáthyék lánya* és mások.

Azok a kis emberek elkezdtek nőni a világ összmagyarságának szemében. Amikor Illés dal volt a rádióban, elállt a lélegzet, ... de beindult, csúcsra járt a vérkeringés.

Majd eljött az idő a nagy mű, az *István a király* megírására. Ezzel ért az igazi csúcsra a két szerző és a zenekar.

Ez volt az igazi magaszt!

Az *István a király* felvételeit csak titokban lehetett a határon áthozni. Aki-nek sikerült, ász volt a többi közt. Esténként lesötétített ablakok mögött csak félhangosra erősítve, szorosan egymás mellé húzódva hallgatták még az eldugott kis székely falvak kunyhóiban is.

A szemek csillogtak és izzott a levegő a dal-lamok mögött. Az öregek szeme könnyes lett tőle.

A szerzők nem is tudták, mit érzett ki a köznépp abból a darab-ból.

Ma már biztos vagyok benne, hogy halvány fogalmuk sincsen róla!

Később aztán történtek furcsaságok. A nagyra becsült „szabadságharcos” Bródyról nyilatkozta valaki, hogy a határon bejövételkor mindig külön helyiségben vámozták el a csomagját, hogy titkon élvezte a rendszer előnyeit. A nagy honleányként, a szabadság anylaként dicsőített Koncz Zsuzsa is attól volt oly merész, hogy apósa, annak összeköttetései révén minden megbocsájtatott neki.

Talán ez volt a kiosztott szerepük?! Bródy a Kárpáthyék lánya című dalban előrevetítette az 1989-es váltást, és ez nem prófétai tehetsége révén, hanem az előre megírt szabadkőműves forgatókönyvből súgtak meg egy részt neki. Vagyis ez már jelezte a cionizmussal való kötődését a 'választott nép' egy sarjának.

Am ezekben a képekben nem volt benne Szörényi Levente.

A '90-es években, egy nemzeti ér-

zelmekről szóló műsorban Leventét arról kérdezték, miként romlott meg az egyetértés, a jó viszony Bródyval és Koncz Zsuzsával. Akkor valahogy így mondta: 'Hogyan tudtam volna egyetérteni velük, amikor e téren állandóan mást mondtak, akartak, mint én.'

Szörényi Levente a csíksomlyói *István a király* előadásakor még azt nyilatkozta Bródyról, hogy részéről vállalhatatlan ember.

Én kétszer vagy háromszor találkoztam Szörényivel.

1995-ben kerestem őt a Költő utcai Fonográf Szabadidő Központban, amely akkor már a Duna Holding tulajdonában volt. Ott egy kedves kis hölgy elmondta, hogy a Levente mostanában már ritkán jár oda, de ha nem árulom el a forrást, megadja a laktímét.

Így kerestem meg a Mátra utcai házában. Majd '96 tavaszán, amikor még embermagasságban állt az összetolt hó a budai utcák szélén.

Később már pesti tartózkodásom idején jártam nála. Egy általam írt zenés dráma végett kerestem meg. A szöveget jónak találta, a zenét másképp gondolta, ami természetes.

Amikor másnap elmondtam akkori főnökömnek, hogy hol jártam, azt a kérdést tette fel: Normális embernek tűnt számomra Levente?

Akkoriban ugyanis az a hír kacsázott a bulvársajtóban, hogy befelé fordulttá vált meg egyebek.

Amikor utoljára kimentem a Mátra utcába, az ott tébláboló szomszéd ma-

gyarázta: nem tudja mi történhetett, mert Levente elhajtott az autóval, s nyitva hagyta a bejárati kaput. Ő épp az előbb telefonált Szabolcsnak: jöjjön ki, és tenne valamit, mert nem maradhat így.

Szörényiről még a tavaly tavasszal is az volt a nemzeti oldalon levők véleménye a fészbukon, hogy ő a nemzet zeneszerzője, és egy különleges díjjal kellene jutalmazni.

Aztán a közelmúltban tövétől hegyéig lelombozta azt a nemes, örökzöldnek hitt cserfát, amelyből a dicsőség koszorúját fonták volna neki.

Amikor azt nyilatkozta, hogy Rákossira gondolt az István dalának komponálásakor, megdöbbentem.

Ez nem lehet igaz!

Olyan, mintha Kodály azt nyilatkozta volna, hogy az Esti dal megírásakor egy buzi páros ágyba bújására gondolt. Ezt súgta valaki Szörényinek?

Kötelezően le kellett jártni a darabot? Van az a pénz, amiért egy szerző ezt megteszi? A szülő a mocsárba dobja édes szülöttjét? A kotló belekergeti a vízbe a kiköltött fészkalja csirkét?

Minden, amit értéknek véltem vele kapcsolatban, egyszerre omlott bele a sárba.

És ő még meg is taposta!

Szörényi Levente, *Ne gondold, ó ne, hogy tied (lett ezzel) a világ!*

Nem!

Sőt, az eddigi, hosszú évtizedek alatt gondosan felépített világod, most tűnt le örökre.

Szörényi Levente – tudta vagy nem tudta – az újkori magyar nemzeti zeneszerzés koronázatlan királya volt!

Volt.

Kolumbán Sándor

